

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Indbydelseskraft

til

Höitideligheden

i Anledning af

Vordingborg Skolebyggnings Indvielse

den 12te Juli 1830.

Tvende af Ovids Forvandlinger,

oversatte i Originalens Versemaal

af

Overlærer *J. Grönlund.*

Kjöbenhavn.

Trykt hos *Andreas Seidelin,*

Hof- og Universitets-Bogtrykker.

1.

Pyramus og Thisbe.

(Ovid. Metam. 4, 55—166.)

- L**ytter med Gunst til min Sang; jeg kortelig vil Jer fortælle
Thisbes og Pyramus Lod. Ei var der i Österlands Egne
Skjønnere Yngling end han, end hun ei skjønnere Pige.
Jevnsides boede de hist i hin saa stolte blandt Steder,
5. Hvilken Semiramis fordum omgav med Mure af Teglsteen.
At de sig boede saa nær, frembragte det første Bekjendtskab;
Let det til Kjerlighed blev, og dem Ægteskab skulde forbundet,
Hindred' de Fædre det ei. Men hvad de ei kunde forhindre,
Begge af lignende Ild fortærtes i brændende Hjerter.
10. Væggen var revnet med Sprække saa fiin, som fordum den fik, da
Fælleds Man førte den op for begge de Huse tillige.
Feilen, som ei i en Række af Aar var bemærket af Nogen,
Mærkte, (thi hvad seer vel Kjerlighed ei?) o Elskende! I først,
Baned for Ordene Vei, og saa sikkert den kjerlige Tale
15. Gik gjennem Sprækken saa hid og saa did med sagselig Hvisken.
Tidt naar saaledes de stod, her Thisbe og Pyramus hisset,
Og opfanged omkaps hinandens talende Aande,

- Sagde de: Væg! hvi misunder Du os og forhindrer vort Favntag?
Hvad var det vel, om vi samledes heelt og med Bryst imod Bryst trykt?
20. Eller er Önsket for stort, saa dog blot for vort Kys Du Dig aabne!
Ei er' uskjönsomme vi. Dig bekjende vi gjerne at skyldede,
At vore Kjerligheds Ord fandt Vei fra Öre til Öre.
Naar de nu hver paa sin Plads havde sligt samtalet forgjeves,
Sagde mod Nat de Farvel, og gav hver sin Side af Væggen
25. Kysse saa hede, men, ak! som ei kunde naae til hinandeu.
Knap Aurora paa ny havde fjernet de natlige Stjerner;
Solen med Straalernes Ild aftörret de dugfulde Urter,
Möde de atter paa vanlige Sted, og med Hvisken saa sagte
Klage de först og beslutte dernæst, at om Natten de vilde
30. Skuffe de Vogteres Blik, og af Dören sig lönligen liste;
Og naar af Huset udgangne de var', og af Porten til Byen,
At de omvankende ei forvi'dtes paa Marken saa vide,
Vilde de mödes ved Ninus's Grav og sig skjule i Skyggen
af det Træ. Thi der stod just et Træ med snehvide Frugter;
35. Det var et Morbærtræ, tæt plantet ved kjölige Kilde.
Saa det besluttes; og Dagen, der seent kun syntes at vige
Synker i Havet tilsidst, og frem træder Natten af Havet.
Snildeligt dreier nu Thisbe saa tyst i Skumringen Hængslen,
Skuffende Sine, saa ganger hun ud, og med tilhyllet Aasyn
40. Kommer til Höien, og sætter sig ned ved det Træ, som var aftalt.
Kjerlighed gav hende Mod. Men, se! da kom en Lövinde,
Blodig om skummende Gab af Öxne, den nylig har myrdet,
For at fordrive sin Törst med Vand af naboelig Kilde.
Fjernt ved Lysning af Maanens Skin Babyloniske Thisbe
45. Saae den, og flygted med skjelvende Fod til en Hule saa skummel,
Men ved den iilsomme Flugt faldt Slöret af Skuldren og tabtes.
Da nu Lövinden saa gram sin Törst havde slukket ved Kilden,
Sögte den Skoven igjen, og traf paa det tynde Gevandt just,
Hun havde tabt, og sled det itu med blodige Tænder.

50. Pyramus, der gik lidt senere ud, knap i Stövet bemærkte
Kjendeligt Spor af det glubende Dyr, för han blegned saa saare.
Men, da nu Klædet han ogsaa blev vaer, besudlet med Blodstænk:
Een Nat, raabte han da, skal udslette os elskende Tvende;
Hun af os begge var den, som længst fortjente at leve;
55. Jeg er den Skyldige, Jeg; thi jeg har Dig myrdet, Du Arme!
Da jeg om Natten Dig böd at söge saa skrækfulde Steder,
Uden at komme her först. Saa river mit Legem istykker,
Og fortærer med vildeste Bid mit skjendige Hjerte,
Alle I Löver, som her have Hjem i de Klöfter af Klippen.
60. Dog kun den Frygtsomme önsker at döe. Flux tog han da Thisbes
Slör, og med dette han gik til Skyggen af Træet, de valgte.
Da nu det kjendte Gevandt han Taarer og Kys havde offret:
Ogsaa modtage da Du, saa raabte han, Pletter af mit Blod,
Stödt saa Sværdet, han bar om sin Lænd, dybt ind i sit Hjerte,
65. Trak ufortövet det döende ud af den sprudlende Vunde.
Da han paa Jorden nu baglænds laa, sprang Blodet iveiret;
Ret som naar Blyet engang beskadiget blir paa et Vandrör,
Bristende kastér med Fart det ud af den susende Aabning
Vandet saa vide, og Straalerne höit sig hæve i Luften.
70. Frugten paa Træet, bestænket med Blod, forvandles saa fage,
Hvidt bliver sort, og Roden, der vædes med blodige Draaber,
Farver paa Stand med Purpurets Rödme de hængende Morbær.
Se! da kommer, med Frygt end i Sind, at hun ei skal ham skuffe,
Thisbe igjen, og med Tanke og Blik hun opsöger sin Elsker,
75. Vil ham fortælle den Fare saa stor, som hun nyligen undgik.
Men da hun Stedet blev vaer og Træets forvandlede Farve,
Tvivler hun (det gjør den farvede Frugt) om det ogsaa er dette.
Endnu i Tvivl, hun bemærker i Blod nogle gispende Lemmer
Jorden at slaee, trak tilbage sin Fod, og med Kinden saa bleg som
80. Hvideste Buxbom, stod hun og Gysninger fik, ret som Havet
Sittrende gaaer, naar der viftes derpaa af den svageste Luftning.

- Men da hun, kommen til Sandser paa ny, gjenkjendte sin Elsker,
Slog hun med lydeligt Jammerskrig de uskyldige Arme,
Rev sig i Haaret saa vildt, og, favnende Liget det kjere,
85. Fyldte hun Saaret med Graad, og Strømme af Taarer i Blodet
Blanded, og trykkende Kys paa det kolde, det elskede Aasyn,
Raabte hun: Pyramus! siig, hvad Skjebne har revet Dig fra mig?
Pyramus! svar mig, o svar! Din Thisbe Dig kalder, Du Kiere!
Hör mig! hvi hörer Du ei? slaae op Dine slumrende Öine!
90. Flux da ved Thisbes Navn slog Öinene, tunge af Döden,
Pyramus op, paa den Elskede saae, og lukte dem atter.
Men da hun nu gjenkjendte sit Slör, og Sværdet saae trukket
Ud af dets Balg, da raabte hun höit: Din Haand og Din Elskov
Har Dig da dræbt, Ulyksalige! Jeg har og dertil i Haanden
95. Kjækhed, og Elskov i Bryst, der til Saaret skal give mig Kræfter.
Jeg vil i Döden Dig følge, Din Döds ynkværdige Aarsag
Kaldes jeg skal overalt; og Du, som ved Döden alene
Fra mig kan rives, Du selv ved Döden ei skal rives fra mig.
Dette saa bönligt jeg beder Jer om for os begge tillige,
100. I ved vor Död saa elendige nu, hans Fader og min med!
Os, hvem Kjerlighed seent og den yderste Stund har forenet,
Os misunde I ei at hvile i Graven tilsammen!
Ogsaa Du Træ, der med Grenenes Löv endnu kun bedækker
Eens ynkværdige Lig, men som snart skal skygge for tvendes!
105. Mordets Mærke behold; hav altid Frugter saa sorte,
Passende ret til Sorg, og et Minde om dobbelte Drab her.
Talende dette, hnn krysted det Sværd saa tæt under Brystet,
Styrtd i Jernet sig da, der endnu var lunkent af Blodet.
Dog hendes Bönner bevægede flux baade Guder og Fædre:
110. Frugten bestandigen har, naar den modnes, Farven den sorte,
Og hvad fra Baalet blev levnt, det hviler i Urne tilsammen.
-

2.

Philemon og Baucis.

(Ovid. Metam. 8, 621—721.)

- F**jernt i Phrygiens Land (vel værdt er det Under at høre)
Staaer der en Eeg og en Lind, omgivne af maadeligt Muurværk.
Langt ei derfra er en Sump; før var den beboelig Landjord;
Nu kun af Maagers og Dykkes Sværm dens Vande befolkes.
5. Did kom i Menneskeform Gud Jupiter, og med sin Fader
Atlantiden med tryllende Stav og med aflagte Vinger.
Tusinde Huse de nærmede sig om Ly og om Hvile;
Tusinde Huse sig lukte med Laas. Kun eet tog imod dem;
Lidet det var, og kun tækket med Straa og med sumpige Rögræs.
10. Baucis, en Kvinde saa from, og i lignende Alder Philemon
Leved saa enigen der deres Ungdoms Aar, og i denne
Hytte de ældedes froe, og, bekjendende frit deres Armød,
Gjorde de denne sig let, og med rolige Hjerter de bar den.
Der man om Herre og Tjener omsonst vil spørge, det hele
15. Huus kun udgjøre de To, og de samme befale og lyde.
Da nu de Himmelske nærmede sig en saa usselig Vaaning,
Og med Hovedet bukt indtraadte ad Dören den lave,

- Bad dem den Gamle at hvile sig ud paa en Stol, der blev fremsat,
Dækket af Baucis saa vims med et Teppe af groveste Vævning.
20. Flux nu paa Arnen hun raged omkring i den lunkene Aske,
Vækkede Ild fra igaar, og med Löv og med törrede Træbark
Næred hun den, og med aldrende Pust hun den bragte i Lue.
Spaltede Pinde med Stikker iblandt hun hentet fra Skuret,
Knækkede samme, og stak dem saa ind under fattige Kjedel.
25. Alt hvad af Grönt hendes Mand havde samlet i vandede Have,
Pilled hun Stilkene fra, mens han med tvegrenede Gaffel
Rögede Skinke tog ned fra den sodede Lægte, den hang paa;
Og af det længe bevarede Flesk afskar nogle Stykker,
Kogte dem saa i det bobblende Vand, indtil möre de bleve.
30. Midlertid begge ved Snak de Mellemtimer forkorte,
For at Forhalingen ei skal mærkes. En Bögetræsballer
Var der i Huset ophængt paa en Krog med det böiede Haandgreb.
Denne de fylde med lunkede Vand, for at bade de Gjesters
Lemmer. Og nu en Matras af det blödeste Græs paa en Bordbænk
35. Lægge de hen, hvis Födder og övrige Træ var af Vidjer.
Denne med Tepper blev dækt, som blot de paa festlige Dage
Pleied at brede, men selv og disse kun ringe og gamle
Vare, og passede ret til den Bænk, der var fletted af Vidjer.
Guderne satte sig ned. Opkiltet og sittrende Konen
40. Trefodet Bord sætter frem; men den tredie Fod var lidt ulig.
Lige den blev ved et Skaar, som, stukket derunder, dets Vaklen
Hindred'; eg rettet hun törred' det af med grönnende Mynte.
Sættes paa Bordet da frem Minervas tvefarved' Oliven,
Höstkorneler, der syltede var' i den klareste Lage,
45. Samt Endivier, og Reddiker med, og störknede Ostmelk,
Æg, omvendte saa jevnt i just ikke for glödende Emmer;
Alt paa Tallerkner af Leer. Dernæst fremsættes en Kumme,
Der og, som disse, var formet af Leer, samt Bögetræs Bægre,
Men hvis Indre saa blankt var beklædt med et gulnende Voxlag.

50. Efter en Frist da sendte dem Arnen de dampende Spiser;
Atter bortbringes den Viin af just ikke den höieste Alder;
Fjernet en Stund, gjør den Plads for det Maaltids sidste Opdækning.
Nödder er' her med Figner iblandt, samt rynkede Daddler,
Blommer og Æbler, der dufte saa friskt i udrandede Kurve,
55. Druer saa klare, der nys ere plukte af purpurne Viinstok;
Honningeskiven saa hvid. Men fremfor Alt dem indbyder
Venlige Blik og en Aand, der hverken er træg eller karrig.
Midlertid see de, saa ofte som Kummen blev tom, den at fyldes
Atter paa ny, af sig selv og Vinen bestandigt at voxe.
60. Skrækked' ved Undret, forfærded' de staae, og med hævede Hænder
Bryde de ud i en Bön Philemon og Baucis saa bange,
Beder undskyldte det Maaltid saa knapt og Anretningens Mangler.
Der var en eneste Gaas, der bevogted den fattige Hytte;
Den de beredte sig nu de besögende Guder at offre.
65. Hurtig i flagrende Löb, den trætter de langsomme Gamle,
Gjækker dem længe; tilsidst den syntes til Guderne selve
Frygtsom at tye i sin Nöd; og de Guder forbød den at dræbes.
Guder vi ere! saa bröde de ud, og den Straf, de fortjene,
Ramme det skjendige Nabolag her; kun Eder forundes
70. Frihed for lignende Straf; men forlader nu blot Eders Bolig,
Træder kun freidigt i Sporet, vi gjør, og til Toppen af Bjerget
Fölger med os. Og de adlyde flux, og ved stöttende Stave
Stræbe de begge med langsomme Trin ad den trættende Bakke.
Blot nu fra Toppen de var' saa langt, som en Piil, naar den kastes,
75. Mægter at gaae: da see de sig om, og nedsænket i Sumpen
Skue de Alt, og kun Hytten, de eied, var ene tilbage.
Medens de undrende staae, og de Menneskers Skjebne begræde,
Bliver det aldrende Huus, der endogsaa var lille for Tvende,
Flux til et Tempel omskabt, og i Støtternes Sted træde Söiler,
80. Straaene gulne paa Stand, og gyldent er Taget at skue,
Rifflede Portene staae, og bedækket med Marmor er Gulvet.

Da med det venligste Blik Saturnius talte saalunde:

Siig os, Du retskafne Mand og Du en saa retskaffen Mages
Værdige Viv! hvad ønske I helst? — Med Baucis nu lidet

85. Talte Philemon, og fremførte da deres fælleds Beslutning:
Præster at være, det bede vi om, og at vogte det Tempel,
I har fremkaldt; og da enigen vi vore Aar have vandret,
Lad da den selvsamme Stund bortrykke os begge, at jeg ei
Hverken skal skue min Hustrues Baal, eller jordes af hende.
90. Skedte dem da, som de bad; og de Templets Bevogtere vare,
Mens dem Liv blev forundt. Da engang de, af Aar og af Alder
Svækkede, stod' paa de hellige Trin, og begyndte at tale
Sammen om Stedets ynkværdige Lod, seer Baucis Philemon
Grønnes paa Stand, seer gamle Philemon sin Baucis at grønnes.
95. Som nu det voxende Löv omsluttet de iisnende Lemmer,
Vexled de kjerlige Ord, imens det dem endnu forundtes.
Elskte, lev vel! de paa eengang udbröd, og paa eengang bedækket
Löv deres svindende Mund. End vises af Folk der i Landet
Stedet, hvor Træerne staae, der för var' de venlige Gamle.
-

Vordingborg Skoles nye Bygning bliver Mandagen den 12te Juli om Formiddagen Kl. 12 indviet ved en dansk Tale af Hans Höiærværdighed Biskoppen. I denne glædelige Anledning indbydes herved ærbödigst samtlige denne Skoles Velyndere til at bæere denne Skolefest med Deres Nærværelse.